

Sabine d'Table

RUBIKON II.

KOSTKY JSOU VRŽENY

RUBIKON II

KOSTKY JSOU VRŽENY

Sabine d'Table

Tento příběh je smyšlený a jakákoliv podobnost se skutečnými postavami či událostmi je čistě náhodná.

I. KAPITOLA

Pětačtyřicáté narozeniny přinesly Honzovi jiný pohled na svět, na lidi kolem něj a hlavně na něj samotného – už nechtěl dělat, co musí, ale co chce. Najednou přesně věděl, co chce. Najednou v tom nebylo ani zrnko pochybnosti.

Jako by se před ním otevřela mapa s cestou, která vede k cíli. Přirovnal by to k Pánu prstenů, kterého zbožňoval. Jenom si nebyl jist, zda na té cestě nebude sám, když vezme v potaz Markétiny názory na to, co v sobě musel celá léta dusit.

Naplánoval si poslední služební cestu, aby měl čas a klid vymyslet plán. Tušil, že to nebude nic velkolepého, ale přesto to chtěl projít ze všech stran a připravit se na všechny eventuality. Najednou měl pocit, jako by připravoval dokonalý zločin, kdy potřebuje promyslet všechny varianty a eliminovat možná rizika prozrazení.

Byl si vědom skutečnosti, že nejde spáchat dokonalý zločin. Stejně tak věděl, že se sám nedokáže připravit na všechny otázky, s nimiž Markéta přijde.

Alex přišel ze školy, hodil tašku do kouta a místo tabletu, mobilu či civění na televizi zase vypadl. Vlastně ani nepostřehla, že byl doma, protože byla zabraná do korektury článku, který chtěla vystavit na svůj blog. Blog a vše kolem ji pohltilo víc, než čekala. Nebýt ženou v domácnosti, tak by na to neměla čas. Nebo kdyby měla víc než jedno dítě a víc než jednoho manžela. Už před pár lety si přiznala, že dva chlapi jsou až až, a rozhodla se, že nebude zkoušet zvrátit poměr sil dcerou, protože by to mohlo být tři ku jedné.

Byla v tom asi moc logická, málo emocionální a taky celkem pohodlná, protože muž vydělával dost na to, aby ona nemusela do práce a rodina netrpěla nouzí. Rozhlédla se po sedmdesátimetrové pracovně, kterou si zařídila pro všechny své koníčky. Někomu by to třeba přišlo moc a na první pohled to vypadalo neuspořádaně, ale každý kousek měl své místo a důvod, proč tu je. Mohlo by to v tak velkém prostoru působit stísněně (nebo v některé části zase přeplácáně), ale bylo to vyvážené – alespoň k něčemu bylo těch pět let na architektuře.

Znovu se protáhla a pohlédla z okna na nízce střižený trávník, potok (či spíše malou říčku), les na horizontu a pochopitelně i na krytý bazén. Někdo by to považoval za kýč či za podnikatelské baroko,

které zaplevelilo satelity kolem velkých měst, ale bylo to jinak. Povedlo se jí vybojovat rodinný majetek a pak ho také opravit – byla pyšná na oboje a doufala, že to jednou...

„Ahoj Miláčku!!!“ zaslechla přes přivřené dveře.

Stihla to. Oddechla si, protože věděla, že už by se k tomu dnes nedostala. Ještě rychle vložit do systému a publikovat na blog.

Zrovna když klikla na příslušný příkaz, rozrazilily se dveře.

„Ahoj drahoušku,“ vrhla se muži kolem krku, „jsem ráda, že jsi doma.“

Nestávalo se často, aby přijel za světla, a to i v létě, ale v posledních měsících jako by ubral z pracovního tempa a trávil více času s rodinou. Jediný, kdo to nesl nelibě, byl Alex, který nestál o otcovu pozornost. Neměl chuť dělat všechny ty kraviny, co dělá otec se synem nebo co si otec myslí, že by měl se synem dělat. Tedy až na golf, ten jediný měl Alex rád.

„Kde je Alex?!“ zeptal se, když se mohl konečně nadechnout.

„Nevím, ale tady asi ne,“ odpověděla. Měla chuť ho povalit na kanape, které postavila proti dvoukřídlým dveřím, aby z něj měla ničím nerušený výhled po okolí. „A když tu není...“ chtěla odpoutat jeho pozornost od syna.

Byly chvíle, kdy na Alexe dokonce žárlila, že ho má pro sebe víc než

ona. Vlastně i to byl důvod, proč souhlasila jenom s jedním porodem. Ostatně proč si nechat spodkem znovu prolézt něco tak obrovitého, když úlohu matky splnila. Ne že by byla bezcitná – má Alexe ráda, ale některé věci prostě stačí jednou.

Ostatně chtěla se realizovat v práci. Vybavila si otcovu pracovnu s rýsovacím prknem v podkroví domu, který si musel celý postavit, protože přišel o rodinnou usedlost a odmítl bydlet v blešárně, kterou mu soudruzi milostivě přidělili... nechtěla se vracet do padesátých let, kdy přišli o toto stavení a také o všechny pozemky, které obdělávali, kam až paměť rodu sahala.

„Něco pro něj mám,“ přerušil ji Honza.

„A pro mě ne?!“ zněla prosebně, jako by měla svátek a on na to zapomněl.

„Pro tebe?“ zamyslel se. Vypadalo to, že to hraje, ale on vážně přemýšlel, zda něco neprošvihnul, a byl si celkem jist, že není MDŽ, svátek matek, její svátek, výročí jejich prvního rande či svatby ani jiný paměťhodný den.

Prostě to dnes jenom zapíchl o něco dřív, aby mohl být s Alexem a aby si protáhl víkend, protože v pátek už do firmy nejezdí. Ostatně je to jeho firma, tak si může dělat, co chce. Navíc není žádný nelida, a protože se jim po letech přežívání vážně daří, nabídl možnost páteční práce z domova všem zaměstnancům. Jak s ní naloží, nechal na nich,

protože termíny jsou dané a v tom je opravdu neústupný.

„Pro mě!“ začala se cítit dotčeně.

„No,“ pousmál se, „něco bych tu měl.“

„Vážně?“

Když to kupoval, tak mu to přišlo jako dobrý nápad, ale teď si tím nebyl ani trochu jist. Nejraději by to vrátil, ale když si představil, jak to nosí, tak z toho byl pěkně vzrušený – pořád je. Vlastně je dobře, že tu Alex není. Jenom nevěděl, jak zajistit, aby se nevrátil v nejméně vhodnou dobu.

„Není Alex na vejminku?“ napadlo Honzu.

„Tak mu zavolej!!!“ Zněla otráveně a bylo jasné, že si dárek neužije.

„Zavolám,“ ujistil ji něžným, trochu zastřeným hlasem, kterým obvykle doprovázel chystané překvapení.

Doufal přitom, že se přestane tvářit jako... no, jako by jí právě oznámil, že má migrénu.

„Ahoj,“ promluvil do telefonu po nekonečném vyzvánění. „Kde jsi?“ Po očku přitom sledoval Markétu, která se pořád tvářila, jako by zkasil oslavu šedesátin svého tchána. „A budeš tam spát?!“ Znělo to jako spíš příkaz než otázka.

„Budeš. Dobře, uvidíme se ráno u snídaně.“

Ted' si mohl být jistý, že je nevyruší a že mají celý dům jenom pro sebe. Než položil telefon, vypnul zvonění pro případ, že by nějaký kazišuk...

„Tak co pro mě máš?!“

„Na to je tu moc světla a my jsme moc oblečené.“

„Oblečené?!“ opáčila.

„Jo,“ usmál se, „oblečené.“

Pořád jí nebylo jasné, co tím myslí. Ona je oblečená, i když ne moc, protože jaro přišlo ten rok o něco dřív a podlahové topení jí dávalo pocit tepla, ale on je přeci oblečený. Také by nemohla říct, že moc, prostě přišel z práce a měl na sobě plátěné kalhoty, tričko s límečkem, které nosil jenom na golf, a pak už asi nic. Zнала jeho zálibu chodit naostro.

No, zamyslela se, zřejmě to není jediná záliba, co má. Pochopitelně slyšela o lidech, co běhají... přerušila vzpomínku na hovor, který vyslechla v ordinaci ženského lékaře vloni v létě.

„A co bys na sobě chtěla mít?“ začala s ním hrát jeho hru.

„Myslím, že by se v šatníku něco našlo.“

Určitě tam nepropašoval nic, o čem by nevěděla. Vlastně tam za poslední roky nepropašoval vůbec nic, protože mu všechno kupovala. V tomhle byl typický chlap, co je ochotný jít do obchodu s oblečením maximálně jednou do roka, a to ještě sáhne po osvědčených džínách ve své velikosti.

„V tvé velikosti?“ zapochybovala.

„Tak se běž podívat,“ vylákal ji z pracovny, vědom si, že nic nenajde.

Já ti dám, dělat si ze mě srandu, pousmála se cestou do patra, které vzniklo z půdy, kam házel její otec coby mladý kluk seno.

Něco nového tam skutečně bylo, ale nebylo to ušité pro něj, takže mu to nebude, i když v posledních měsících celkem dost zhubnul. Nejprve se obávala nemoci, tak ho dotlačila na celkovou prohlídku, ale výsledky byly více než povzbudivé. Prostě míň stresu a víc času na sebe, uklidňoval ji a nejspíš měl pravdu.

Přesto je dělilo asi tak dvacet centimetrů a podobně kil. No, ani tím si nebyla jistá, protože kalhoty teď měnil častěji než ponožky. Povedlo se mu zhubnout do váhy, kterou měl, než se poznali. K tomu absence vousů, příjemné opálení z golfu a kratší vlasy – to vše z něj udělalo šviháka lázeňského, kterého jí záviděly všechny kamarádky.

Kromě zálib v architektuře a psaní blogu o zdravém jídle ji také bavilo šít, a když k tomu přidáme dlouhé zimní večery, nebo spíš celé dny,

kdy tu byla sama se svou nekonečnou fantazií a všehoschopným internetem, propátrala se před pár měsíci k zajímavým stránkám.

Bylo to před pár kily a debatou, co dál se svým životem. Stavení bylo podle jejích představ, Alex ji už moc nepotřeboval a Honza trávil celé dny ve firmě.

Možná by to chtělo nějaký další zájem, co by jí vyplnil volný čas, aby nemusela psát, že se nudí. Něco, co by přitáhlo Honzu domů, aby nebyl pořád v práci. Než mu to stihla navrhnout, přišel s volnými pátky a o služebních cestách už také neuslyší.

Sáhla do své části šatníku a vytáhla ramínko s černým obalem, který používala, když balila Honzu na zahraniční cesty.

Když sešla zpět do přízemí, byl už v obýváku a se skleničkou whisky v ruce sledoval horizont. Byl překvapivě zasněný. Ani jeden z nich nikdy nebyl na velkou romantiku, básničky, pugety s milostnými psaníčky či dostaveníčka u kapličky.

Vlastně i v sexu to byla spíš klasika, žádné velké experimentování – stačí upustit páru a pak dobrou. Teď už se nepřevalí na druhý bok, ale... zahleděla se stejným směrem. Milovala ten výhled a byla ráda, že otci nevadila celkem razantní přestavba. „Není to muzeum, ale dům, kde budou žít další pokolení, která si ho upraví tak, aby jim vyhovoval,“ uklidnil ji, když za ním svého času přišla poprvé s náčrtem na kousku papíru.

„Myslela jsi tohle?“ položila pytel na opěradlo křesla, vedle kterého Honza stál.

Asi by si měla něco nalít, protože si není jistá, že to dá úplně střízlivá.

„Nevím,“ usmál se na ni a podal jí skleničku, kterou držel v druhé ruce.

I on si byl jistý, že to střízlivý nedá.

Oba překvapilo zaklepání na dveře.

„Dobrý den,“ zakuňkal sousedovic Lojza, „je Alex doma?“

„Ne, je na vejminku,“ ujistil ho Honza, když si ho změřil přísným pohledem.

„Tam není,“ zařňukal Lojza a pak hned zmizel.

„No, mně říkal, že tam je,“ prohodil Honza spíš pro sebe než pro odbíhajícího klučinu.

Koneckonců je mu sedmnáct a za pár měsíců si o sobě bude rozhodovat sám, tak proč by ho hlídal. Kdyby snad nějakou přivedl do jináče, tak se o ni bude muset postarat – nepřipouštěl jinou možnost.

„Soused hledal mladýho,“ uklidnil Markétu, že je nikdo rušit nebude, protože vypnul zvonek. „Dáš si ještě do druhý nohy?“ zamířil k baru.

„I do třetí,“ usmála se, vědoma si skutečnosti, že pak už jí bude jedno, cokoliv se stane, protože si nikdy nedá víc než sklenku vína, a to ještě půlka zbyde.

„Já myslím, že dvě budou stačit.“ Podal jí sklenku a znovu se zahleděl na horizont, jako by se chtěl vyhnout tomu, o čem se chystal začít mluvit.

II. KAPITOLA

Alex zamířil k malému stavení, které stálo bokem skoro až u potoka a které si uzmul před pár měsíci pro sebe. Nedokázal přesně říct kdy, zato celkem přesně věděl proč. Kupodivu v tom nebyl vzdor, kterým jeho generace překypovala vůči všem o pár let starším. Dokonce mu ani nic neprovedli, měl tolik volnosti a peněz jako málokdo z jeho okolí.

Prostě nesnesl to jejich ustavičné muchlování, zatímco on byl sám. Nebyl škaredý nebo jinak postižený, dokonce nenosil ani brýle nebo neměl zrzavé vlasy, ale holky se k němu chovaly tak nějak jinak než k ostatním klukům.

Ani se nepral – možná by měl, ale necítil se na to. Vlastně se vůbec necítil, jak by asi měl. Kéž by věděl, jak se má cítit.

Z přemýšlení nad koncem života ho vyrušil Lojza odvedle. Neměl na něj náladu. Neměl náladu vůbec na nic, ani na zítřejší školu. Mohl by se na ni vybodnout, napadlo ho, ale hned to zavrhnul – na to je moc odpovědný.

Zapnul notebook, aby si přečetl poštu. Nic nového. Veškerý vesmír jde kolem a dělá, jako by tu on nebyl.

„Co kdybych tu fakt nebyl?“ zaklapl notebook a praštil sebou na postel.

Stejně jako ložnice rodičů bylo i jeho nové útočiště pod střechou a mohl tak hledět na pravidelné zakřivení, které se lámalo a mizelo kdesi v nekonečnu. Fyzika mu teď zrovna nepomohla, ostatně jako by snad někdy pomohla – na to měl matiku, ale i ta byla teď s logikou v koncích.

Tohle se nedá vysledovat ani spočítat – znovu otevřel notebook. Odhlásil se z Facebooku, ale místo toho, aby zavřel okno, začal vyplňovat jiný e-mail a jiné heslo.

Přivítala ho fotka, které se nemohl nabažit. Klidně by to mohla být jeho sestra, napadlo ho, když ji tvořil. Mohl si stáhnout milion jiných, ale chtěl, aby v ní bylo něco z něj, a taky že bylo. Pak už si jenom pohrál s filtrem a bylo to.

Dokonce si do přátel přidal i pár lidí ze školy, aby zjistil, jestli ho poznají. Nepoznal ho vůbec nikdo. Možná za to mohla hnědá barva vlasů a zelené oči, zatímco on je modrooký blondáček.

„Co kdybych takhle přišel do školy?!“

Znovu zaklapl notebook, zkrřížil si ruce za hlavou a hleděl do stropu. Byl to šílený nápad. No, vlastně nebyl zase tak šílený, až na to, že se u toho pořádně vzrušil. Nešlo jenom o změnu obličeje – hodlal nakráččet komplet v dámském, což by neměl být problém.

Tedy vlastně je to dost velký problém, protože nemá nic holčičího, přejel si po ploché hrudi. Tohle by jako ženská prsa rozhodně neprošlo.

A on by chtěl pořádný výstřih, jako nosí většina holek. Tedy těch, co mají co ukázat. Možná ještě o kousek víc, aby pukly závistí. Nohy (zvedl je tak, aby na ně viděl), nohy by šly. Sice si nebyl jistý, jak budou vypadat v silonkách, ale to bude řešit, až bude nějaké mít.

„Možná bych mohl říct mámě,“ napadla ho jediná ženská široko daleko, s kterou se dalo mluvit. No jo, ale jak jí vysvětlí, že chce koupit podprdu, silonky a tanga – u těch se pozastavil.

Tady přeci jenom zapracovala fyzika. Jak by dostal tolik hmoty do tak malého prostoru? No, asi nedostal, ale bylo by to hezké. Třeba... chtěl zkusit teorii o stlačení a rozpínavosti, než si uvědomil, o čem je řeč, a hlavně jak bolestivé to stlačování může být.

Zelené oči vyřeší barevné kontaktní čočky a barvu vlasů paruka. Není to trochu moc kvůli jednomu dni ve škole?

„Kdo mluvil o jednom?“ usmál se.

Představa žít tak delší dobu mu nebyla nepříjemná. Stejně jako druhý profil na síti, který měl radši než civilní a také na něm trávil víc času. Vlastně na ten první chodil jenom občas, aby zjistil, že ho nikdo nelajkuje a ani mu nepíše – hotová šedá myš.

Zato Saša bavila všechny a všichni se s ní chtěli kamarádit. Stačilo napsat úplnou blbost a nestíhala počítat srdíčka, smajlíky a komentáře. Připadal si jako zimní královna, kterou obdivuje a obletuje celý svět. Vlastně i to je důvod, proč chce přijít do školy přesně tak, jak je na fotce. Ukáže těm ubožákům, s kým mají tu čest.

Jenom si není jistý, že by tenhle důvod prošel u mamky. Mohl by to uhrát na maškarní, masopust či Halloween nebo na jinou pomatenost, která zrovna není na pořadu dne nebo ji normálně vůbec neslaví a dokonce o ní ani nemluví nebo ji ostentativně ignoruje.

Pokud měl pocit, že byla puberta ok, tak co je tohle? Nebyl si jistý. Dokonce i celkem jisté kontury jeho existence se ztrácely na horizontu, aby je mohl roztrhat, zpochybnit, spálit nebo rozmlátit.

Někdo by řekl, že je to existenciální krize, ale on si byl celkem jist, čeho chce v životě dosáhnout. V tom mu byl otec dobrým příkladem i vzorem. Nechtěl jeho post nebo rovnou celou firmu, i když by ji za pár let mohl mít. Chtěl vybudovat něco svého, vlastně už s tím začal.

Teď ale nechtěl řešit zítřejší písemku ani slibně se rozvíjející internetový projekt, ale nápad, jak propašovat Sašu do svého života.

Hodiny, kdy je bez ní, se mu zdají jako týdny nebo měsíce. Dokonce se přistihl, jak se ve škole přihlašuje na její profil a postuje, co se mu zrovna honí hlavou.

A zase přicházejí lajky a komentáře, které mu dělají dobře. Občas má pocit, jako by žil jenom pro ni a ne pro sebe. Možná je ona. Možná to tak má být, má žít pro ni, protože on nikoho nezajímá. Možná by ji měl vypustit do světa.

Není to poprvé, co si pohrává s myšlenkou zhmotnit Sašu, ale dnes je to poprvé, co nestojí o její znemožnění. Až dodneška jí chtěl dokázat, že bez něj nic není. Že jenom díky němu žije svůj virtuální život a sbírá reálné přátele, kteří jeho samotného přehlížejí jako vzduch. Snad poprvé... ne, pořád je v tom kousek snahy znemožnit ji, nebo spíše znemožnit je, protože se upnuli k někomu, kdo neexistuje.

Měl by jimi pohrdat, ale spíš je lituje. Vedle toho by si rád užil ten pocit, až nakráčí do školy a všem to natře.

V tu chvíli ho napadl ještě šílenější nápad. Rozhodně ji neprozradí. Bude prostě novou žákyní.

III. KAPITOLA

Honza dál hledí z okna a začíná litovat, že se do téhle hry vůbec pustil. Co mu chybělo? Nic, dokonce i v sexu to bylo lepší než kdy dřív, a to ostatní si mohl dál plnit jinde. Vždyť ji ani nepodváděl, nebo aspoň ne v tom pravém slova smyslu.

Prostě je tu jeho část, která...chtěl o tom několikrát začít hovor, ale bál se, co by na to řekla. Určitě by ho měla za úchylnou a vyhnala by ho. Rozhodně by na to měla právo. Něco takového tajit tolik let – to nejde odpustit.

Asi by si měl vymyslet něco nutného v práci a přidat neodkladnou služební cestu, nejlépe na druhý konec světa. Jistě, může se k tomu postavit jako chlap, se vším, co bude následovat, případně utéct, nebo to prostě nechat, jak to je.

Neměl by jí ubližovat, na to ji moc miluje. Měl by odejít. Měl by prodat firmu a odstěhovat se co nejdál to jde, nebo skočit z mostu.

Útěk je pro zbabělce, snaží se zvrátit nepříjemný tok myšlenek, co ho ženou někam, kam nechce. Buď to přijme, nebo ne, ale aspoň bude vědět, na čem je.

Markéta mezitím přemítala, co jí asi Honza řekne, až otevře ten černý pytel na oblečení a uvidí, co si ušila. Určitě ji bude mít za zvrhlíka. Něco takového přeci slušná žena nedělá, vzpomněla si na svoji mamku, která je otci oporou a s něčím podobným by určitě nepřišla.

Víc, než co je v pytli, jí ale vrtá v hlavě ten jeho ženský rod.

Znovu se ozve domovní zvonek. Oba na sebe překvapeně pohlédnou.

„Přeci jsem ho vypnul,“ vyrazí Honza ke vchodovým dveřím.

„Nazdar mládeži,“ slyší Markéta svého otce. Výborně, ten nám tu ještě chyběl. Pohled jí padne na pytel, který pořád leží na křesle.

„Ahoj Jiří,“ vítá ho Honza, „pojd' dál. Jsi sám?“

„Jo,“ ujistí se tázaný pohledem za sebe, že nikoho nezapomněl. „Anežka šla na babinec a kluci koukaj na fotbal,“ procedí mezi zuby, jako by snad jeho kamarádi páchali tu největší nepřístojnost na světě. „Tak jsem si řekl, že se stavím.“ Zouvá se v předsíni. „Snad neruším.“

„Jasně že ne, tati,“ vítá ho Markéta.

„Ne, pojd' dál,“ přidá se Honza, „co ti naleju?“

„Nic, jsem tu vozem.“

„Ani nealko?“ vede tchána do obýváku.

„Uklidím to,“ sáhne Markéta po ramínku s pytle a je ráda, že ho může konečně odnést.

„Vážně si nic nedáš?“ ponouká Honza tchána.

„Nemám chuť, a na to, co vám chci říct, je lepší mít čistou hlavu.“ Stál zpříma jako vždy a stejně jako Honza s Markétou miloval pohled na horizont. Byl pyšný na své předky, protože kam až jeho oko dohlédne, tu všechno patří jeho rodině.

Ano, přál si syna, ale dcera se nakonec zhostila své role více než dobře. Jediné, co ho trochu trápilo, byl Alex, kterého to táhlo víc k počítačům než k půdě. Snad jednou pochopí, co zdědí.

„Co nám chceš říct?!“ Markéta se zastavila uprostřed schodů, když zaslechla otcova slova.

„Uvaříš nám kávu?“ poprosil otec. „Dal bych si ji na verandě.“ Bez dalšího vysvětlení zamířil ven a usadil se do houpacího křesla.

Sklánějící se slunko mu svítilo do tváře, ale jemu to nevadilo, dokonce si to užíval a pohupoval se.

„Snad mu nic není,“ začala Markéta přemýšlet nahlas.

„Vypadá spokojeně,“ odvětil Honza.

„No, on je v tomhle dobrý,“ měla na mysli skrývání tajemství.

„Nejenom on,“ pousmál se a vytáhl z lednice něco sladkého ke kávě.

„O tom si ještě promluvíme,“ zahrozila ukazováčkem.

Byl si jistý, že neunikne. Bohužel otevřel Pandořinu skříňku a teď bude čelit následkům. Jenom si není jistý, že tady a teď. Má pár hodin na to vymyslet, jak to oddálit.

„Tak co, tati?“ začala Markéta, když se pohodlně usadili a Honza přinesl kávu a příkrývky.

„Víš,“ začal otec rozvážně a mnul si přitom šedivý knír, což byla známka nervozity. „Tak jsme si s mámou řekli, že bychom se odstěhovali.“ Bylo na něm vidět, že to nejhorší už má za sebou. Je to venku a zpět to nevezme.

„Kam?“

„Do Ameriky,“ pohlédl do dálky. Vypadal spokojeně a bylo mu jedno, co na to řeknou.

„A co firma?!“

„Tu prodám.“

Honzovi bylo jasné, že nemá cenu Jiřího přesvědčovat, protože se rozhodl, a pokud se rozhodne, tak si jde za svým jako buldok.

„Kdy?“

„Za půl roku.“

Hovor utichl a každý se věnoval svým myšlenkám. Káva pomalu stydla, slunce zapadalo a zima začala být vlezlá.

„Nepohlídali byste Alexe?“ zeptal se Honza. Překvapil oba.

„Alexe?“

„No,“ pokýval hlavou, aniž by přestal sledovat obzor.

Na výminku se rozsvítilo světlo.

„Na jak dlouho?“ zeptal se otec.

„Čtrnáct dní?“ nadhodil Honza.

„Dobře,“ přikývl otec. „Kdy letíte?“

„Dneska.“ Opět oba překvapil.

„Vezmu ho k nám,“ pohlédl otec směrem k výminku.

„Díky,“ pohládila ho Markéta po rameni.

Ještě chvílku tiše seděli, než se otec zvedl a vyrazil pro vnuka. Markéta

šla s ním a Honza začal přemýšlet, kam a proč by tam vůbec měli letět.

„Dneska?!“ opáčila Markéta, když se vrátila.

„Dneska,“ ujistil ji.

„A kam?“

„Sedneme na první letadlo, které poletí.“ Překvapil ji znovu. Nebyla zvyklá na tak impulzivní rozhodnutí.

„Mám si přibalit něco speciálního?“ měla na mysli pytel, co odnesla zpět do šatníku.

„Ne, jenom si vezmi pas a jedem.“

„Vážně chceš letět prvním letadlem, které poletí?“ zapochybovala, když usedla do vozu poté, co desetkrát zkontrolovala vypnutou vodu, plyn a elektřinu.

„Vážně,“ políbil ji na ruku.

IV. KAPITOLA

Čtrnáct dní u dědy? Alex nebyl zvyklý, že by ho rodiče překvapili či dokonce vykolejili podobnou šíleností, jako je dovolená teď hned. S bídou si stihl zabalit pár kousků oblečení a vzít si knížky na páteční vyučování a už seděl na předním sedadle dědova auta.

Copak on si stihl alespoň zabalit, ale Saša zůstala na výminku úplně sama schovaná ve vypnutém a zaheslovaném notebooku – naštěstí jenom do pátku, kdy se tu s dědou staví pro zbytek věci.

Sotva vyjeli na hlavní silnici, zapochyboval, že to byl dobrý nápad nechat ji tam bez dozoru. Jistě, pozemek hlídá nejmodernější elektronický systém napojený na policajty, takže je prakticky nemožné, aby ji kdokoli ukradl, ale stejně z toho neměl dobrý pocit.

Asi mi hrabe, usmál se po chvílce, když ho děda vyrušil všetečnou otázkou – co holky? Přesně tak, co holky. Měl by randit jako ostatní kluci ze školy a ne brečet, že mu ukradnou jeho ženský digitální klon. Kdyby něco takového vyslovil před sto lety v době dědova dětství, tak by ho zavřeli do cvokárny.

Poprvé se přistihl, že mu vlastně závidí úplně normální život bez

avatarů, smajlíků, hoaxů a podobných pitomin, které ho obklopují ze všech stran.

Co by dal za obyčejné rande někde v parku po škole, kde by seděli na lavičce a povídali si o úplně banálních věcech, jako je učivo a jejich zájmy. Nejspíš by sbíral známky nebo sušil kytky – to prý v té době frčelo. Dneska se tomu jeho vrstevníci jenom smějí.

Asi měl žít v jiné době – přenesl se o několik století zpět, kdy by musel o srdce vyvolené bojovat na život a na smrt. Koho dnes zajímají čtyři mušketýři a proradný kardinál. Kdo dnes četl něco z anglického romantismu – vybavil si nekonečné pláne a kamenem obehnané malé domky krčící se před nevlídným počasím.

„Ahoj babi,“ pozdravil vitální na fialovo odbarvenou ženu přísných rysů, ale milého úsměvu a srdečného objetí, kterou vyzvedli cestou domu.

„Ahoj Sašo.“ Ona jediná z celé rodiny mu tak říkala.

Pro všechny byl Alex. Zkuste si to vyslovit ALEX – zní to tak tvrdě a drsně. Zřejmě proto to jméno dostal, aby byl zlý, drsný a v životě průbojný – to je tak, když vám jméno vyberou podle toho, jací máte být, a ne jací opravdu jste.

ALEX, honilo se mu hlavou, a vedle toho jméno Saša, které znělo měkce a lahodně – přesně tak, jak se vnímal i on sám.

„Jaký byl babinec?“ vyzvídal.

„Ale,“ usmála se a mávla rukou, „přeci by tě nezajímalo tlachání ženských.“

Neměla tušení, jak moc ho to zajímalo, ale nechtěl být dotěrný, tak se zavrtal do zadního sedadla, protože to přední přepustil babičce, a ponořil se do vlastních myšlenek, což znamená do myšlenek o Saše a jejím bujarém společenském životě ve virtuálním prostoru, což bylo pořád víc, než měl on sám.

Cesta ubíhala za doprovodu nekvalitního příjmu regionální rozhlasové stanice. V tom byl děda nezlomný – žádná MP3 nahraná na SD kartu a vložená do zbrusu nového mediálního modulu. Pěkně postaru a tou nejrozbitější a nejklíkatější silnicí, jakou si dokážete představit.

Strom míjel strom a sluníčko házelo prasátka na stříbrný sedan tak dlouho, až Alex odvrátil tvář na druhou stranu. Chtěl mít klid na přemýšlení.

Znovu se ponořil do virtuálního světa svého ženského alter ega, aby si uvědomil, že už dlouho nepřidal žádnou fotku – pochopitelně „uměle“ vytvořenou.

Co přejít z virtuálního do reálného světa, vrátila se myšlenka na oživení Golema – teď by to šlo, když jsou rodiče pryč a prarodiče si

ničeho nevšimnou. Ničeho nevšimnou, usmál se – tak to leda, kdyby oběma vypíchnul oči, což rozhodně nemá v úmyslu.

No, mohl by po škole jet domů, kde nikdo nebude. To neprojde, oponoval sám sobě vzápětí, vědom si, jak přísní v tom jsou. Pokud má být u nich, tak bude u nich, a je jedno, že bude za pár měsíců plnoletý.

Prostě za něho mají odpovědnost a basta, řekl by děda a babička by jistě souhlasně přikývla. Stačilo mu to jednou, když byl malý, a od té doby to znovu nezkusil. Nebyl urputný, jako někteří jeho spolužáci, kteří dotírali na rodiče, až dosáhli svého.

Pak nezbývá než udělat to samé, co rodiče, usmál se a otočil hlavu zpět za zapadajícím sluncem. Klidně by si mohl vybavit nekonečné prerie plné mustangů, bizonů a aligátorů – trochu to přehnal s osazenstvem předkoloniální Ameriky.

Bezva nápad, jak dostat Sašu do reálu, by byl – pravda, je trochu kostrbatý a neúplný, ale to se doladí za běhu. Teď ještě vymyslet, kam – a rozhodně to nemůže být tak, že zapíchne prst do roztočeného glóbu, co má děda v pracovně, ale musí to být místo, k němuž je schopen vymyslet věrohodnou legendu.

Navíc to musí být místo, kde jsou lidé jako on a Saša vítáni. Jako jediné dost blízké kromě Ruska, kam potřebuje vízum, ho napadlo Nizozemí.

ANO, dva týdny v Holandsku, to by bylo supr. Takže místo má, prostředky na takovou cestu taky – vybavil si zůstatek na účtu, kam mu chodí nejenom kapesné, ale mnohem více z projektu, který... Ano, z projektu, který mu pomůže s legendou.

Jedou vlastně se Sašou, kamarádkou ze školy, na čtrnáct dní do Holandska a on se potřebuje ve škole omluvit jenom na týden, protože ten další mají jarní prázdniny a ve škole už se stejně všichni chystají na maturitu.

„Úplně jsem zapomněl...“ začal s provinilým výrazem ve tváři a roztřeseným hlasem.

„Neboj, zajedeme tam zítra,“ ujistil ho děda.

„...že letíme v sobotu do Holandska.“

„Letíme?“ přidala se babička.

„Nooo,“ protáhl provinilý obličej.

„S kým?!“ zeptali se oba najednou.

A je to tu zase. Vážně už mi není deset, abych se musel zpovídat, co a s kým dělám, rozčílil se, ale navenek zůstal klidný, protože jenom tak mohl dosáhnout svého. Někdo tomu říká lest, on strategický manévr, kterým zaútočí na soupeřova slabá místa.

Mohl by to uhrát na školní projekt, ale v oktávě se už nic takového nedělá a oba prarodiče to ví, protože do ní před válkou chodili. Nebo řekne pravdu – skvělé, původně neměl zájem spáchat rituální sebevraždu.

„Se spolužačkou,“ držel se verze, že je Saša od nich ze školy, což je podle Facebooku vlastně pravda. „Chceme vypadnout, než začne bordel kolem maturit.“

Tohle zní hodně věrohodně, jenom zapomněl, že je Holandsko pro většinu lidí spojené s kouřením trávy a slova jako „vypadnout“ a „než začne bordel“ evokují zakázané uvolnění. No, do jisté míry by s tím mohl souhlasit, až na to, že u toho nebude požívat žádné halucinogeny, i když hlava se mu z toho asi zatočí.

„Kdy letíte?“ dostal přijatelnou otázku.

„V sobotu.“ Pevně doufá, že v ten den něco letí, jinak je v háji. „Chcete číslo na Sašiny rodiče?“ vytáhl mobil.

„Ukaž,“ sáhl po něm děda tak rychle, že Alex nestihl najít jméno. „Diktuj.“

„Já si ho z hlavy nepamatuju.“ Byl si vědom, že při psaní čísel by se začala, či spíše nezačala objevovat jména v seznamu.

„Tady,“ podal mu telefon, když vytvořil nový kontakt.